

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318203199
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2318203199.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: H. W., nar. XX.X.XXXX, adresa P. XXX, zastúpeného splnomocneným zástupcom: Občianske združenie Centrum správnej pomoci Galanta, IČO: 51 412 802, so sídlom Galanta, Staničná 1702/10, proti žalovanému: Mercedes - Benz Financial Services Slovakia, s.r.o., IČO: 35 728 116, so sídlom Bratislava, Tuhovská 11, zastúpenému advokátskou kanceláriou: GRIŠČIK & PARTNERS, s.r.o., IČO: 35 893 893, so sídlom Bratislava, Hviezdoslavovo nám. 25, o neplatnosť zmluvy a iné, na odvolanie žalobcu proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 15C/10/2018-183 zo dňa 15.10.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil z vykonaného dokazovania, keď ustálil, že strany sporu uzatvorili dňa 29.9.2014 úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 15 200,- Eur za účelom čiastočného financovania kúpy predmetu financovania. Úver bol žalobca povinný splatiť prostredníctvom 48 mesačných splátok vo výške po 376,81 Eur. Za poskytnutie úveru bol žalobca povinný uhradiť aj jednorazový poplatok vo výške 190,- Eur, ktorý bol medzi zmluvnými stranami riadne dojednaný a v zmluve uvedený. Úroková sadzba bola fixná vo výške 8,80 %, ročná percentuálna miera nákladov bola 30,76 % a priemerná ročná percentuálna miera nákladov bola 10,43 %. Termín splatnosti jednotlivých splátok bol stanovený na 15. kalendárny deň v mesiaci. Okrem uvedeného bol žalobca povinný mesačne platiť aj splátky povinného zmluvného poistenia a havarijného poistenia celkom vo výške 155,39 Eur. Poistné zmluvy boli uzatvorené slobodne, išlo o samostatné právne úkony, ktoré neboli podmienkou poskytnutia úveru, pričom súd nemal preukázané, že by žalobca nemohol uzatvoriť poistné zmluvy aj individuálne. Bola to jeho voľba ich uzatvoriť prostredníctvom žalovaného.

3. Celkovo sa žalobca zaviazal k úhrade sumy vo výške 24 939,28 Eur. Z vyjadrenia žalovaného podaného k žalobe mal súd zato, že žalobca mu celkovo splatil 20 205,59 Eur, ktorú sumu žalobca nepoprel. Platobná disciplína žalobcu podľa predloženého listinného dôkazu - Prehľad obrátov na zmluve číslo 659262, nebola počas celého splácania pravidelná, splátky hradil, avšak s omeškaním, až na splátku č. 1. Teda k porušeniu pravidelnosti splácania nedošlo až po nehode, ktorú žalobca mal v roku 2017.

4. Následne v odôvodnení preskúmaného rozsudku súd prvej inštancie citoval ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov..., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Z pohľadu ustanovení Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uzatvorenú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu uzatvorenú platne. Mal za to, že medzi stranami sporu došlo k vzniku platného právneho úkonu, ktorý bol uzatvorený v súlade so zaužívanými dobrými mravmi, zákon neobchádzal ani mu neodporoval, bol uzatvorený slobodne a vážne. Subjekty, ktoré ho uzatvárali mali a majú plnú spôsobilosť na právne úkony. Išlo o úkon určitý a zrozumiteľný, ktorý nebol uzatvorený v tiesni, prípadne pod nátlakom (išlo o úver poskytnutý na dofinancovanie kúpy motorového vozidla, ktoré nepatrí k lacným komoditám, pričom výber vozidla bol len na žalobcovi).

6. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola platne uzatvorená spotrebiteľská zmluva (zmluva o úvere), a to nielen v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ale aj osobitného zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko zmluva obsahovala všetky náležitosti predpísané a požadované týmto zákonom. Z uvedenej zmluvy bolo zrejmé aká čiastka bola poskytnutá, aká má byť splatená. Výška splátky ako aj splatnosť každej splátky bola zrejma a zistiteľná tak zo zmluvy, z VPUF ako aj z prehľadu splátok, s ktorým bol žalobca riadne oboznámený, nakoľko tento prehľad je opatrený nielen podpisom žalovaného ale aj samotného žalobcu. Súd mal teda riadne preukázané, že výška splátok ako aj ich splatnosť bola žalobcovi jednoznačne známa a dostatočne zrozumiteľným spôsobom podaná, a to tak, aby ju porozumel aj priemerný spotrebiteľ. Súd teda nemohol uzatvorenú zmluvu vyhlásiť za neplatnú a poskytnutý úrok za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva bola riadne a platne uzatvorená a obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, a to výšku splátky, splatnosť splátky, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, údaj o úrokovej sadzbe, ktoré údaje boli uvedené správne, jednoznačne a zrozumiteľne. Súd pri skúmaní a kontrole uzatvorenej zmluvy nenašiel žiadne podmienky, ktoré by predstavovali neprijateľné zmluvné podmienky. Čo sa týka spracovateľského poplatku, tak ten bol riadne zmluvnými stranami dojednaný, preto bol žalovaným požadovaný k zaplateniu oprávnené.

7. Podľa ods. 35 odôvodnenia poisťné zmluvy boli uzatvorené slobodne, bez akéhokoľvek nátlaku zo strany žalovaného, pričom sa jednalo o samostatné právne úkony. Súd nemal preukázané, že by ich uzatvorenie malo byť podmienkou pre poskytnutie úveru. Taktiež predpísané poisťné nemožno zahŕňať do splátky úveru (hoci splatnosť bola rovnaká), nakoľko vyplýva zo samostatného právneho úkonu.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie podanú žalobu v prvom ako aj druhom bode žalobného petitu zamietol, ako žalobu podanú nedôvodne.

9. K požadovanému bezdôvodnému obohateniu súd uviedol, že nemal za preukázané, že by podmienky pre vznik bezdôvodného obohatenia boli splnené, a teda že by k jeho vzniku skutočne aj došlo. Čo sa týka výšky, ktorú si žalobca uplatnil, súdu nebol žiadnym spôsobom ozrejmenej spôsob, ako k nej žalobca dospel, nakoľko aj keby úver bol bez úrokov a bez poplatkov, tak požadované plnenie nepredstavuje rozdiel medzi sumou poskytnutou a splatenou, t.j. splatených bolo 20 205,59 Eur - poskytnutých 15 200,- Eur, t.j. 5 005,59 Eur. Požadovaných však bolo 5 195,59 Eur. V dôsledku nepreukázania vzniku bezdôvodného obohatenia a rovnako tak ani oprávnenosti požadovanej sumy, súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v jej treťom žalobnom bode.

10. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 CSP, podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalovanému ako plne úspešnej strane sporu. Preto súd rozhodol ako v druhej výrokovej vete rozhodnutia a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

11. Záverom súd uviedol, že súčasťou záverečnej reči žalobcu, doručenej súdu až potom, ako bolo dokazovanie vo veci vyhlásené za skončené a vec bola odročená za účelom vyhlásenia rozhodnutia, bol aj návrh na rozšírenie žalobného petitu o priznanie finančného zadostučinenia vo výške 3 000,- Eur. O uvedenom podaní však súd už rozhodovať nebude, a to vzhľadom na skutočnosť, že žaloba v samotnom základe a nároku, od ktorého sa odvodzuje aj nárok na finančné zadostučinenie bola zamietnutá v celom rozsahu.

12. Súd dal do pozornosti, že predmetné rozhodnutie predstavuje čiastočný rozsudok, pričom o nároku žalovaného, ktorý bol uplatnený vzájomnou žalobou zo dňa 16.7.2018, bude súd rozhodovať po tom ako predmetné rozhodnutie o žalobe žalobcu nadobudne právoplatnosť.

13. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové prejednanie, nové konanie a nové rozhodnutie. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie ignoroval postavenie spotrebiteľa, neposkytol žalobcovi ako spotrebiteľovi ochranu, ktorá musí byť spravodlivá, účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy, ktoré navrhol žalobca, prisvedčil nepravdivým tvrdeniam žalovaného a ignoroval postavenie spotrebiteľa, postup súdu je svojvoľný a neponíma procesné požiadavky spravodlivosti. Napadnutý rozsudok podľa odvolateľa postráda správne právne posúdenie a odôvodnenie nespĺňa zákonom stanovené podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 CSP.

14. Zdôraznil, že na základe zmluvy o úvere uzavretej so žalovaným platil mesačne 532,20 Eur a za 36 mesiacov mal zaplatiť 19.159,20 Eur, avšak zaplatil viac 20.205,59 Eur. Napriek tomu žalovaný uplatnil odstúpenie od úverových zmlúv, vydal výzvu na vydanie predmetu financovania a to napriek tomu, že dodávateľovi nič nedlžil. V celom rozsahu poprel skutkové tvrdenia žalovaného, že uzavrel s poisťovňou UNIQA poisťnú zmluvu, lebo mu vopred všetko nachystali, nemal čas si to prečítať, ani nemohol ovplyvniť žiadne formuláre, ani zmluvy, žalovaný poisťovňu vybral, vybral mu i poisťnú zmluvu na nové auto, hoci vozidlo malo hodnotu 19.000,- Eur a stačilo ho poistiť na túto sumu. Netušil, že poisťné bude uhrádzať priamo žalovanému a nie poisťovní. Až v roku 2018 sa dozvedel aká je pravda, keď žalovaný nezariadil veci ako to bolo potrebné a až v konaní prehlásil, že polícia mala urobiť chybný zápis v evidencii vozidiel tak, že mala zapísať ako vlastníka žalovaného a žalobcu ako držiteľa vozidla. Medzi stranami uzavretá zmluva o zriadení záložného práva č. 020698 zo dňa 29.9.2014 je neplatná, pretože žalobca nebol vlastníkom vozidla, tak nemohol byť ani záložcom. Predmetná zmluva je neplatná od počiatku, pričom ide o absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd sa náležite s týmito skutočnosťami nevysporiadal v konaní ani v odôvodnení, preto pochybil. Od viacerých spotrebiteľov vie, že to omyl nebol, lebo žalovaný si prepisuje v technickom preukaze motorové vozidlá na svoje meno ako vlastníka. Keďže zmluva o zriadení záložného práva je neplatná od začiatku, je neplatný aj právny úkon registrácie začatia výkonu záložného práva zo dňa 4.4.2018, k čomu ako dôkaz pripojil úradný výpis z notárskeho centrálného registra záložných práv a žiadal, aby tento dôkaz bol vykonaný. Doplnil, že má naliehavý právny záujem na určení, že záložná zmluva je neplatná.

15. Pokračoval, že podľa úverovej zmluvy mal žalovaný poskytnúť úver vo výške 5.200,- Eur, avšak v rozpore so zákonom si zaúčtoval 190,- Eur ako spracovateľský poplatok za vyhotovenie zmluvy. Má za to, že úver bol poskytnutý v krátenej výške. Keďže nebol vlastníkom vozidla, bol ním žalovaný, z tohto dôvodu nebolo povinnosťou žalobcu platiť havarijné poisťné vo výške 138,80 Eur a PZP 16,59 Eur a to žalovanému.

16. V ďalšej časti odvolania žalobca zdôraznil, že žalovaný hrubo porušil, že v úverovej zmluve nie je uvedená doba trvania zmluvy, absentuje termín konečnej splatnosti úveru a adresa veriteľa, na ktorej si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, že splátkový kalendár bol zaslaný poštou až dodatočne, že v deň poskytnutia úveru nemal žalovaný bankovú licenciu na poskytovanie úverov, že v technickom preukaze nebol od začiatku vlastníkom, že v upomienkach sa uvádza operatívny, alebo finančný lízing, že faktúry sú vedené ako operatívny a finančný lízing, že odstúpenie od všetkých úverových zmlúv je nezrozumiteľný právny úkon a tak neplatný (mal len jeden predmet zmluvy), že spracovateľský poplatok je neprijateľná podmienka, že vo výpočte právnych predpisov absentuje výslovné uvedenie Občianskeho zákonníka, že nie je uvedená adresa veriteľa, na ktorej si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu. Podľa odvolateľa dochádza k nenaplneniu obligatórnych náležitostí. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/22/2019, podľa ktorého adresu predávajúceho, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a identifikačné údaje veriteľa v zmluve o úvere nemožno stotožňovať.

17. Odvolateľ ďalej namietal, že súd sa opomenul vyporiadať so skutočnosťou, že prehľad splátok bol poslaný poštou až po podpísaní zmluvy, pričom odkázal na dôkaz splátkový kalendár vypracovaný deň po uzatvorení úverovej zmluvy, ktorý bol žalobcovi poštou doručený týždeň po jej uzatvorení.

18. Podľa odvolateľa konanie žalovaného je nielen v rozpore s dobrými mravmi so zákonom, ale aj so samotnou zmluvou. Na chodbe pred súdom sám žalovaný povedal, že sú nadnárodná spoločnosť, nemajú ani jeden súd prehratý, čo si vraj on ako žalobca pomôže, keď podal žalobu a právny zástupca žalovaného sa mu smial do tváre. Policajt v Bratislave nikdy nebol vypočutý, ktorý omylom mal zapísať do technického preukazu žalobcu ako držiteľa a žalovaného ako vlastníka. V ďalšom odvolateľ poukázal na znenie čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 4 ods. 1 bližšie neoznačenej smernice, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

19. Žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že hrozby žalovaného, že mu odoberú motorové vozidlo, súd nepovažoval za zásahy do jeho práv a právom chránených záujmov, pričom boli osvedčené a nesporné.

20. Odvolateľ vyslovil tiež názor, že mu prináleží i primerané finančné zadosťučinenie s poukazom na zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj Občiansky zákonník s poukazom na jeho § 13. Súd prvej inštancie podľa neho v napadnutom rozsudku prisvedčil vyjadreniam a tvrdeniam žalovaného dodávateľa a zamietol všetky návrhy žalobcu spotrebiteľa na dokazovanie, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti konania. Trvá na predvolaní policajta, aby osvedčil, ako mohlo dôjsť k chybe v evidencii motorových vozidiel a žiada vyžiadať od Polície SR koľko takýchto technických preukazov evidujú na meno dodávateľa a spotrebiteľa sú len držiteľmi na základe úverovej zmluvy. Následne poukázal na to, že Ústavný súd SR v rade svojich nálezov potvrdil, že ústavný systém v Slovenskej republike vychádza z princípov materiálneho právneho štátu, čo znamená, že orgány verejnej moci sú povinné sa pohybovať nielen z hľadiska formálneho v hraniciach svojich právomocí a kompetencií stanovených ústavným poriadkom a zákonmi, ale že výkon týchto právomocí musí taktiež po obsahovej (materiálnej) stránke v súlade s určitými základnými princípmi väčšinou vyjadrenými v ustanoveniach ústavného poriadku, ktoré garantujú základné práva aj vytvárajú hodnotovú bázu ústavného poriadku. Zdôraznil, že v podmienkach materiálneho štátu nemôže byť výkon verejnej moci bezobsažný, ani bezúčelný, inými slovami z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel, ku ktorému konkrétny výkon z verejnej právomoci smeruje. Žalobca nemôže akceptovať, ani tolerovať rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, pretože o jeho právach nebolo súdom prvej inštancie rozhodnuté. Súd prvej inštancie podľa neho nesprávne odôvodnil napadnutý rozsudok a to výlučne v prospech žalovaného, ktorému dal za pravdu v každom bode a doslova celé odôvodnenie namieril proti právam žalobcu, čo nemožno ponímať inak, ako svojvoľné arbitrálne rozhodnutie, ktoré nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu.

21. Žalobca si plnil svoje povinnosti z dotknutej úverovej zmluvy, pričom keď došlo k jeho úrazu zostal bez príjmu, dostal mesačne v čase PN príjem 80,- Eur, pričom žiadal o odklad splátok, v čom mu žalovaný nevyhovel a práve v čase ohrozenia života a zdravia žalobcu, keď bol hospitalizovaný a následne umiestnený do domácej starostlivosti, odborne zdatný dodávateľ preukázal neschopnosť odbornej starostlivosti a bez racionálneho základu ohrozil právne postavenie spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu tak, že robil nátlaky na jeho manželku a na neho, aby zaplatili splátky a to aj s vysokými pokutami, inak mu hrozí odobratie vozidla. Skutkový stav, sociálne a spoločenské postavenie žalobcu odôvodňujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pretože sa ocitol v znevýhodnenom postavení oproti žalovanému, ktorý toto zneužil. Dodávateľ včlenil do formulárovej zmluvy neprijateľné podmienky, pričom žalobca poukázal na odpoveď odboru ochrany spotrebiteľa MS SR, keďže predmetnú zmluvu si u nich dal posúdiť. Súd žalobu zamietol, čím je postavenie žalobcu ako spotrebiteľa ohrozené. Má za to, že výsledok šetrenia zo strany NBS, ako aj vybavenie podnetu zo strany Úradu na ochranu osobných údajov SR je potrebné považovať za jeden z kľúčových dôkazov pre rozhodnutie vo veci a preto žiada odvolací súd, aby tieto dôkazy vykonal, pretože súd prvej inštancie mu odňal právo na spravodlivý proces, keď mu neumožnil uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. V rozhodovaní súdom prvej inštancie podľa odvolateľa došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrálne rozhodnutie. Žalobca má právo na riadne odôvodnenie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/122/2010. Zdôraznil, že on ako občan spotrebiteľ je diskriminovaný postupmi dodávateľa, o čom sa nemá ako dozvedieť a spolieha sa na profesionalitu a odbornosť dodávateľa pre uzavieranie zmluvy, pričom dodávateľ koná na ujmu jeho práv a žalobca nemá inú možnosť domôcť sa svojich práv, len prostredníctvom všeobecného súdu mu môže byť poskytnutá ochrana a to orgánom verejnej moci, ktorý je jediným orgánom oprávneným rozhodnúť o jeho právach a právom chránených záujmov.

22. Žalobca má za to, že súd sa mylí a má za to, že medzi stranami nebola uzavretá platná zmluva, keďže súd sa nevysporiadal so zistenými skutočnosťami a nevzal do úvahy námietky žalobcu, že bol uvedený do omylu pri uzatváraní zmluvy, ani skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo a to skutočnosť, že spotrebiteľ si mal kúpiť motorové vozidlo a mal sa v deň podpísania zmluvy stať jeho vlastníkom, pričom podľa zápisu v evidencii vozidiel ako vlastníka vozidla je naopak žalovaný. To trvalo do 26.11.2018 a dôkazom je nové osvedčenie z evidencie vozidiel z tohto dátumu. Žalobca nenadobudol motorové vozidlo od žalovaného, avšak žalovaný počas celého vzťahu predstieral, že on je vlastníkom motorového vozidla a hrozil mu, že mu ho odoberie, ak nezaplatí splátku, pričom všetky splátky mal zaplatené. Žalovaný v podaniach adresovaných žalobcovi ako upomienky uvádzal pojmy ako operatívny alebo finančný lízing, čím na neho zmätočne vyvíjal nátlak. Žiada, aby odvolací súd na tieto skutočnosti prihliadol a zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na konanie a nové rozhodnutie, aby bolo spravodlivo rozhodnuté.

23. Podľa odvolateľa úkony žalovaného neboli urobené v súlade s dobrými mravmi, uzatvorený právny úkon zákon obchádzal a odporoval mu, pričom nebol uzatvorený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Vytýka súdu prvej inštancie, že tento právny úkon neposúdil z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti, pretože v konaní sa preukázalo, že zmluva nie je platný právny úkon práve pre neurčitost' a nezrozumiteľnosť, s čím sa súd nevysporiadal a svoje závery neodôvodnil.

24. Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, pretože dotknutá zmluva neobsahuje všetky zákonom určené náležitosti, pričom ide o obchádzanie kogentných zákona a tiež o rozpor s dobrými mravmi, ako i zásadami poctivého obchodného styku. Je nesporné, že zmluva je formulárová a žalobca nemal možnosť jej obsah ovplyvniť, podpísal ju tak ako mu bola predložená, pričom sa spoliehal na odborne zdatného profesionála, ktorý ju vyhotovil. Súd nesprávne odôvodnil aj spracovateľský poplatok, ktorý je rozhodne neprijateľnou podmienkou, ako i poplatky za vymáhanie, ktoré žalovaný uplatnil, pričom nemajú oporu v Občianskom zákonníku. Suma poplatku bez transparentného výpočtu a skutočných nákladov, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. V rozpore s ratio legis zákona z dôvodu neurčitosti a nedostatočnej transparentnosti, ako i z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná. Výška poplatku sa javí privysoká, spôsobujúca značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom k tomu je predmetná zmluvná podmienka spôsobilá založiť hrubú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je neprijateľnou podmienkou podľa generálnej klauzuly § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolateľ zdôraznil, že poplatok za spracovanie úveru považuje za neprijateľnú podmienku a žiada, aby súd vo výroku rozhodnutia vyhlásil túto podmienku za neplatnú, ako aj poplatky za upomienky. Takýto poplatok slúži výlučne dodávateľovi a za tento poplatok žalobcovi nebolo poskytnuté žiadne plnenie a tak nie je viazaný týmto poplatkom, ktorý si nedojednal.

25. Poistenie dojednal žalovaný tak, že žalobca mal platiť poistné vo výške určenej pre nové motorové vozidlo, pričom vozidlo stačilo poistiť do výšky nadobúdacej ceny 19.200,- Eur. S týmto sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

26. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie podľa odvolateľa súd sa nevysporiadal s preplatením úveru spotrebiteľom a so vznikom obohatenia bez právneho dôvodu na strane žalovaného. Žalovaný mal poskytnúť úver vo výške 15.200,- Eur, pričom ho v plnej výške neposkytol, pretože si odrátal poplatok za spracovanie úveru 190,- Eur a už tu sa žalovaný bezdôvodne obohatil bez právneho dôvodu. Žalovaný tak poskytol úver v krátenej výške 15.100,- Eur, avšak žiaden úver žalobcovi neposkytol, čo je nesporné, žalovaný neosvedčil ani to, či dodávateľovi motorového vozidla za žalobcu zaplatil rozdiel kúpnej ceny.

27. Podľa odvolateľa nie je pravdivé tvrdenie súdu, čo sa týka výšky, ktorú si žalobca uplatnil, pretože žalobca dospel k vyčísleniu tak, že od sumy 20.205,59 Eur odpočítal 15.200,- Eur a pripočítal sumu poplatku 190,- Eur. Špecifikáciu nároku uviedol aj v podaní zo dňa 16.9.2019, s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal vôbec. Čo sa týka výrokov rozhodnutia, poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/8/2006, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia a žalobou žalobcu na znenie výroku, viazaný nie je. Odvolateľ napadol aj záver súdu prvej inštancie, že nebolo osvedčené, že je úver bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmysle § 11 Zákona

o spotrebiteľských úveroch úver je bezúročný a bez poplatkov, ak v spotrebiteľskej zmluve absentujú náležitosti podľa § 9 zákona, pričom je nesporné, že tieto náležitosti absentujú. Preto odvolateľ má za to, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a nepreskúmateľný a je dôvodné ho zrušiť.

28. Pokiaľ ide o uplatnenie finančného zadosťučinenia vo výške 3.000,- Eur, žalobca uviedol, že súd ho vyzval na záverečné zhrnutie a má za to, že súd bol povinný pred vydaním rozhodnutia na záverečnú reč prihlíadať a vyporiadať sa s jeho námietkami. Žalobca má právo, aby súd o jeho žalobe rozhodol, pričom je ňou viazaný a zamietnutím žaloby mu súd prvej inštancie odoprel právo na spravodlivý proces. Bola tiež porušená zásada kontradiktórnosti konania a nebolo mu umožnené využiť garantované právo podľa čl. 48 Ústavy SR, zásada ústnosti a právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, ktoré sa vykonávajú na pojednávaní. Súd prvej inštancie pochybil, keď viazaný žalobou v konaní o žalobe nerozhodol. Súd je povinný rozhodnúť aj o žalobcovom nároku na finančné zadosťučinenie.

29. V závere odvolania žalobca namietal aj trovy konania, ktoré má za to, že žalovanému nepatria, pretože sa dopustil konania, ktoré je obchádzaním kogentných noriem, aj v rozpore s dobrými mravmi, spôsobil neplatnosť právnych úkonov a z neplatného právneho úkonu neplynú platné právne účinky. Žiadal súd, aby zaviazal súd prvej inštancie na vykonanie ním navrhovaných dôkazov alebo ich sám vykonal, pretože sa týkajú neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. V závere požiadal o písomné oznámenie verejného vyhlásenia rozsudku.

30. K odvolaniu žalobca pripojil listinu NBS Subjekty finančného trhu, z ktorej vyplýva, že subjekt pod obchodným menom Mercedes - Benz Financial Services Slovakia, s.r.o., bol evidovaný od 28.8.2015. K odvolaniu tiež pripojil odpoveď MS SR odboru ochrany spotrebiteľa zo dňa 16.1.2018 adresovanú žalobcovi, podľa ktorých predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vzhľadom k čomu sa úver považuje v zmysle § 11 cit. zák. za bezúročný a bez poplatkov. Jedná sa o náležitosti výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. K odvolaniu je tiež pripojený úradný výpis z Notárskeho centrálného registra záložných práv pod sp. zn. 9543/2018, z ktorej vyplýva, že dňa 4.4.2018 bolo registrované začatie výkonu záložného práva proti žalobcovi ako záložcovi záložným dlžníkom žalovaným z titulu predmetnej úverovej zmluvy.

31. K doručenému odvolaniu žalobcu podal žalovaný vyjadrenie, ktorým žiadal odvolací súd, aby predmetný rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné a má za to, že odvolaním napadnutý rozsudok je vecne a právne správny a jeho vydaniu nepredchádzali žiadne procesné pochybenia súdu.

32. K tvrdeniam žalobcu o bezodplatnosti a bezúročnosti úveru z dôvodov uvádzaných žalobcom uviedol, že ani jedno z jeho tvrdení nie je dôvodné. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, sú uvedené v bodoch 2.10 a 2.11, v spojení s bodom zmluvy 8.2 všeobecných podmienok úverového financovania spoločnosti... Uvedené ustanovenia síce neuvádzajú konkrétne dátumy, ale uvádzajú jednoznačný a nespochybniteľný spôsob ich určenia, čo je prípustné v súlade s logickým výkladom Zákona o spotrebiteľských úveroch (vychádzajúc z toho, že tak v čase uzavretia zmluvy nie je známy termín poskytnutia úveru, tým ani začatie jeho splácania) a je v súlade aj so súčasnou aplikačnou praxou založenou na eurokonformnom výklade Zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/2015. V tejto súvislosti žalovaný poukázal napríklad na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co/10/2018, z ktorého citoval okrem iného, že nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum (termín konečnej splatnosti úveru), pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátum takejto splátky. K adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu a sťažnosť poukázal na § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, podľa ktorého bolo náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezodplatnosti a bezúrokovosti úveru uvedenie adresy predávajúceho a nie veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V predmetnom vzťahu bol žalovaný v postavení veriteľa a nie predávajúceho. Bez ohľadu na to predmetná úverová zmluva výslovne uvádza tak adresu predávajúceho, teda dodávateľa osobného automobilu, ktorý bol predmetom financovania podľa úverovej zmluvy, ako aj adresu veriteľa, teda žalovaného, na ktorej môže žalobca uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť ohľadom úverovej zmluvy v bode 32.14 všeobecných podmienok. Pokiaľ ide o skutočnosť, že adresa veriteľa, na ktorej môže

žalobca uplatniť reklamáciu je uvedená vo všeobecných podmienkach a nie priamo v úverovej zmluve, opätovne poukázal na rozhodnutie SD vo veci C-42/2015, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.

33. K splátkovému kalendáru, o ktorom žalobca tvrdí, že mu bol doručený až po uzatvorení úverovej zmluvy, čo žalovaný nepopieral, žalovaný uviedol, že uvedený postup bol v súlade s bodom 8.3 všeobecných podmienok a nemal žiadny dopad na obsahové náležitosti úverovej zmluvy. Žalobca si totiž neustále zamieňa pojmy prehľad splátok a splátkový kalendár. Prehľad splátok bol v súlade s bodom 4.1 úverovej zmluvy prílohou úverovej zmluvy, tvoril jej súčasť a bola žalobcom podpísaná spolu s úverovou zmluvou. V prehľade splátok bol uvedený počet splátok, výška každej splátky s rozlíšením ktorá časť prislúcha na splátky istiny úroku, ako aj termíny splátok úveru. Následne žalovaný v súlade s bodom 4.1 úverovej zmluvy a bodom 8.3 všeobecných podmienok odoslal žalobcovi splátkový kalendár splátok úveru, ktorý už obsahoval presné dátumy splátok.

34. K povoleniu NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov, žalovaný nepoprel, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy (k 29.9.2014) nemal povolenie NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov, avšak takéto povolenie ani nemohol mať, keďže tento inštitút bol do slovenského právneho poriadku zavedený až novelou zákona o spotrebiteľských úveroch účinnou od 1.4.2015. Žalovaný do získania povolenia NBS poskytoval spotrebiteľské úvery v súlade s v tom čase účinným znením Zákona o spotrebiteľských úveroch - na základe zápisu v Registri veriteľov vedených NBS. K tejto časti ako dôkaz pripojil výpis z Registra veriteľov.

35. K poisteniu predmetu financovania a údajnému bezdôvodnému obohateniu žalovaný uviedol, že v konaní preukázal, že žalobca uzavrel pri uzavretí úverovej zmluvy so spoločnosťou UNIQA poisťovňa a.s., poisťnú zmluvu, predmetom ktorej bolo havarijné poistenie, poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou predmetu financovania a že žalobca bol povinný na základe dohody o platbách poisťného uzavretej so žalovaným, uhrádzať poisťovni poisťné z poisťnej zmluvy vo výške 155,39 Eur mesačne prostredníctvom žalovaného. Žalovaný pritom žalobcu nijako nenútil poisťnú zmluvu uzavrieť, čo potvrdil žalobca na pojednávaní, kedy uviedol, že nebol pri uzatváraní zmlúv na neho vyvíjaný žiadny nátlak. Uzavretie poisťnej zmluvy nebolo podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Tvrdenia žalobcu v odvolaní, že netušil, že má poisťné uhrádzať žalovanému a nie poisťovni a zároveň, že do roku 2018 mal splácať iba úver, sú navzájom logicky rozporné, účelové a nepravdivé. Predovšetkým žalobca sám uvádza, že výška jeho mesačnej splátky bola 532,20 Eur, avšak v úverovej zmluve bola dohodnutá mesačná splátka úveru 376,81 Eur. Rozdiel vo výške 155,39 Eur predstavuje poisťné z poisťnej zmluvy. Keď teda žalobca uhrádzal žalovanému namiesto dohodnutej splátky úveru 378,81 Eur sumu 532,20 Eur, zjavne vedel, že rozdiel predstavuje poisťné. Uvedená skutočnosť musela byť žalovanému známa aj zo splátkových kalendárov, ktoré bolo vyhotovené osobitne pre splátky úveru a osobitne pre splátky poisťného. Hoci žalobca tvrdí, že mal za to, že poisťné mal platiť poisťovni a nie žalovanému, netvrdil, ani nepreukázal, že by poisťovni akékoľvek poisťné uhradil. Žalobca navyše musel vedieť, že ako držiteľ vozidla bol povinný uzavrieť poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou predmetu financovania a v konaní netvrdil, ani nepreukazoval, že by takéto poistenie uzavrel. Tvrdené skutočnosti jednoznačne preukazujú, že tvrdenia žalobcu týkajúce sa poistenia sú len účelové a že žalobca bol povinný uhrádzať žalovanému popri splátkach úveru aj poisťné. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade, ak by bol úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy bezodplatný a bez poplatkov, alebo ak by aj úverová zmluva bola neplatná, žalobca by nemohol mať voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj v takom prípade by mal totiž žalovaný popri nároku na vrátenie poskytnutého úveru vo výške 15.200,- Eur aj nárok na poisťné z 29.9.2014 do 28.2.2018, ktoré žalovaný uhradil poisťovni za žalobcu a ktorého výška predstavuje 6.370,99 Eur (41 x 155,39 Eur), t.j. spolu 21.570,99 Eur, pričom žaloba uhradil žalovanému dokopy nižšiu sumu.

36. K registrácii vlastníctva k predmetu financovania v evidencii vozidiel žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé, aký vplyv má táto skutočnosť na platnosť úverovej zmluvy alebo posúdenie nároku na úročenie poskytnutého úroku a na poplatky s ním spojené. Zápis v evidencii vozidiel má iba evidenčný charakter, nemá konštitutívne účinky vo vzťahu k prechodu vlastníctva práva k evidovanému vozidlu. Navyše žalovaný nebol predávajúci a preto ani nebol zodpovedný za nadobudnutie vlastníckeho práva, táto skutočnosť bola výlučne predmetom vzťahu medzi žalobcom a predávajúcim. Je pritom nepochybné, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetu financovania. Navyše, keďže žalobca nebol oprávnený

predmet financovania scudziť, pretože tento bol predmetom záložného práva v prospech žalovaného, nesprávny zápis v evidencii vozidiel nemohol žalobcu nijako obmedziť ani v práve nakladať s predmetom financovania.

37. K namietanému správaniu sa žalovaného sa žalovaný ohradil voči tvrdeniu žalobcu, ktoré je síce irelevantné, ale ktoré zasahuje do dobrého mena žalovaného a jeho právneho zástupcu. Sám žalovaný nemohol žalobcovi na chodbe pred súdom nič povedať, keďže na pojednávaní sa nezúčastňoval, takže žalobcom popisovaná situácia nemohla nikdy nastať. Právny zástupca žalovaného zdôraznil, že sa vždy správal voči žalobcovi korektne, s rešpektom a v medziach noriem slušného správania. Zdôraznil ústretový postoj žalovaného, ktorý bol a stále je ochotný riešiť svoje nároky voči žalobcovi dohodou, čo viackrát prezentoval pred súdom. Žalobca však trval len na takej dohode, na základe ktorej by už nemusel žalovanému uhradiť žiadnu sumu, čo je pre žalovaného neakceptovateľné.

38. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k doručenému vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu v úvode zdôraznil, že popiera skutkové tvrdenia protistrany a uvádza vlastné tvrdenia. Má za to, že odvolanie je dôvodné a rozsudok nie je správny. Trvá na tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Tvrdenia žalovaného nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch.

39. Popiera tvrdenie žalovaného, že doručenie splátkového kalendára splátok úveru až po uzavretí zmluvy, nemá žiaden vplyv na odplacnosť a úročenie úveru a má za to, že táto skutočnosť má podstatný vplyv aj na rozhodnutie súdu. S poukazom na upomienky a na písomné a ústne vyjadrenia je nesporné, že žalovaný nepostupoval podľa splátkového kalendára a preto je jeho vyjadrenie sporné a nemožno oň oprieť zákonné rozhodnutie. K vyjadreniu žalovaného o koncentrácii konania uviedol, že ustanovenia o sudcovskej koncentrácii a zákonnej koncentrácii v spotrebiteľskom spore sa nepoužijú podľa § 396 CSP, preto je vyjadrenie žalovaného v tomto smere irelevantné. K povoleniu NBS uviedol, že žalovaný nemal povolenie a teda štatút dodávateľa poskytujúceho spotrebiteľského úveru bez ohľadu na nové ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch s účinnosťou od 1.4.2015. V uvedenej veci žiada vykonať dokazovanie (bližšie nešpecifikované). Žalovaný v upomienkach uvádzal pojmy ako operatívny alebo finančný lízing a vôbec sa nevyjadril ani nepotvrdil, či sa jednalo o operatívny resp. finančný lízing alebo spotrebiteľský úver, pričom právne postavenie žalobcu je ohrozené. Žalovaný sa tiež nevyjadril k odstúpeniu od všetkých zmlúv. Poprel skutkové tvrdenia žalovaného o bezodplatnosti a bezúročnosti úveru, nakoľko žalovaný uvádza, že doba trvania a termín konečnej splatnosti je v zmluve v bodoch 2.10 a 2.11, v spojení s bodom 8.2 všeobecných podmienok. V zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru určite, zrozumiteľne a nezameniteľne. Doba trvania zmluvy je na 1. alebo 15. kalendárneho dňa v mesiaci na 48 mesiacov a preto predmetný spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zdôraznil, že konečná splatnosť nie je v zmluve uvedená dostatočne určito ako termín a preto ako keby ani uvedená nebola. Žalovaný sa priznal, že odoslal žalobcovi splátkový kalendár s presnými dátumami splatnosti splátok až po podpise úverovej zmluvy poštou. Poprel skutkové tvrdenia žalovaného o poistení, nakoľko žalovaný poistnú zmluvu vopred pripravil na sumu nového auta, musel ju podpísať, nemal na výber, lebo inak by prišiel o akontáciu keby odstúpil od zmluvy. Poprel, že ho žalovaný nenútil podpísať poistnú zmluvu, lebo úverové zmluvy už boli podpísané a poistné zmluvy musel podpísať, však žalovaný mal všetko vopred nachystané. Žiadal, aby ako dôkaz bol predvolaný svedok policajt, ktorý zapísal omylom žalovaného dodávateľa ako vlastníka. Podľa tvrdenia žalovaného poistná zmluva bola vopred nachystaná, nemal čas si ju prečítať, ani nemohol ovplyvniť jej obsah, motorové vozidlo malo hodnotu 19.000,- Eur, na ktorú sumu ho stačilo poistiť. Vôbec netušil, že poistné bude uhrádzať priamo žalovanému a nie poisťovni. Poistné splátky nemal vôbec platiť, pretože žalovaný bol majiteľom vozidla. Celá poistná zmluva je neplatná od začiatku. Z dôkazov bolo osvedčené, že zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 29.9.2014 je neplatná od počiatku a tak je neplatný aj právny úkon registrácia začatia výkonu záložného práva zo dňa 4.4.2018, pričom k tomu ako dôkaz pripojil úradný výpis z Notárskeho centrálného registra záložných práv a žiadal, aby tento dôkaz bol vykonaný s tým, že iba rozhodnutím súdu je možné vykonať výmaz záložného práva z registra.

40. K namietanému správaniu sa žalovaného sa zle vyjadril, ak povedal, že žalovaný dodávateľ, myslel tým jeho právneho zástupcu. Poprel, že advokát žalovaného sa chcel dohodnúť, ale na chodbe mu povedal, že sú nadnárodná spoločnosť, nemajú ani jeden súd prehratý, čo si vraj on ako žalobca pomôže, keď podal žalobu a smial sa mu do tváre, čo je pravda.

41. Zmluva o zriadení záložného práva je neplatná od počiatku, pričom ide o absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihlada z úradnej povinnosti, s čím sa súd náležite nevysporiadal v konaní ani v odôvodnení rozhodnutia. Ak je zmluva o zriadení záložného práva neplatná od počiatku, tak je neplatný aj právny úkon registrácia začatia výkonu záložného práva zo dňa 4.4.2018.

42. V podaní žalobca zopakoval, že podľa predmetnej úverovej zmluvy mal mu byť poskytnutý úver vo výške 15.200,- Eur, avšak dodávateľ v rozpore so zákonom si zaúčtoval 190,- Eur ako spracovateľský poplatok za vyhotovenie zmluvy. Má preto za to, že úver mu bol poskytnutý v krátenej výške. Okrem toho má za to, že išlo o hrubé porušenie (zrejme povinností) žalovaného dodávateľa, keď v zmluve absentujú už predtým v odvolaní ním vymenované náležitosti a postup žalovaného má ním vymenované nedostatky.

43. V závere žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie, nové konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal, aby odvolací súd zaviazal súd prvej inštancie na vykonanie ním navrhnutých dôkazov alebo ich sám vykonal, pretože sa týkajú neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a opätovne tiež žiadal, aby mu odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku.

44. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia zareagoval na uvedené podanie žalobcu krátkym písomným vyjadrením, v ktorom uviedol, že žalobca len opakuje argumenty, ktoré uviedol vo svojom odvolaní a ku ktorým sa žalovaný podrobne a dostatočne vyjadril vo svojom vyjadrení k odvolaniu, preto nepovažuje za účelné sa k týmto argumentom žalobcu opätovne vyjadrovať. Zdôraznil, že na svojom vyjadrení k odvolaniu trvá, odvolanie považuje za nedôvodné a žiada odvolací súd, aby odvolaním napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

45. Ďalšie podania strany do spisu v odvolacom konaní nedoručili.

46. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

47. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je v danom prípade viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania uplatnenými žalobcom, bolo posúdiť, či konania prvoinštančného súdu trpí vadami konania v zmysle žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), že neboli splnené procesné podmienky, písm. b), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a písm. d), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípadne či sú dané vady napadnutého rozhodnutia skutkové v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, písm. f), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam, alebo vady konania, podľa § 365 ods. 1 písm. g), že zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a vady právne podľa písm. h), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

48. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že úverová zmluva č. 659262-Ú zo dňa 29.9.2014 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, ďalej určenia, že úver zo dňa 29.9.2014 je bezúročný a bez poplatkov a tiež určenia, že žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 5.195,59 Eur. Ako na to správne poukázal súd prvej

inštancie v ods. 1 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalobca odvodzoval od absencie povinných zmluvných náležitostí v predmetnej zmluve o úvere a to absencie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov... § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len ZoSÚ), absenciou náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona a to doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a napokon absenciou náležitostí v zmysle písm. c) citovaného ustanovenia a to adresou veriteľa (predávajúceho), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Dodatočne žalobca zrejme k náležitosti podľa § 9 ods. 1 písm. k) ZoSÚ namietal, že splátkový kalendár mu bol žalovaným doručený s odstupom času po podpísaní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z absencie týchto náležitostí zmluvy potom žalobca s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ vyvodzoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru.

49. Dodatočne v priebehu konania žalobca tiež namietal výšku RPMN ako je uvedená v zmluve (vo vyjadrení zo dňa 15.10.2018 na č.l. 74 spisu), pričom súd prvej inštancie sa s touto skutočnosťou vyrovnal v ods. 34 preskúmaného rozsudku výlučne tým, že zmluva obsahuje údaj o RPMN.

50. Súd prvej inštancie sa s týmito tvrdeniami žalobcu o absencii povinných zmluvných náležitostí v predmetnej zmluve o úvere, ktorých absencia by mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, vysporiadal, ako to bolo citované vyššie v ods. 33 a ods. 34 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, výlučne len všeobecne a paušálne so záverom, že zmluva obsahovala všetky náležitosti podľa zákona s tým, že výška splátky a splatnosť každej splátky bola zrejímavá a zistiteľná tak zo zmluvy, ako aj všeobecných podmienok (bez bližšej špecifikácie a akejkolvek konkretizácie), bez toho, aby v odôvodnení poukázal na to, v ktorej časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v akom znení boli žalobcom namietané náležitosti dojednané, porovnal ich s dotknutými ust. ZoSÚ, a vyhodnotil ich danosť a správnosť. Súd pritom vôbec neriešil, ani sa nijako nevyjadril, k žalobcom poukázanej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a to dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, ani podľa § 9 ods. 1 písm. c) ZoSÚ žalobcom tvrdenej absencii adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

51. Napriek tomu, že predmetná vec je spotrebiteľským sporom v zmysle § 290 a nasl. CSP, ako aj napriek tomu, že žalobca už v podanej žalobe výslovne poukazoval na neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú podľa neho obsiahnuté v zmluve (dojednanie o spracovateľskom poplatku vo výške 190,- Eur, prenesenie dôkazného bremena vo veci oboznámenia sa s obchodnými podmienkami na žalobcu a neúplný výpočet právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný záväzkový vzťah), hoci sa žalobca v petite žaloby výslovne nedomáhal určenia neprijateľných zmluvných podmienok (v rozpore s úvodnou časťou žaloby), súd prvej inštancie bol povinný aplikovať na vec osobitné ustanovenia CSP o rozhodnutiach v spotrebiteľských sporoch obsiahnuté v § 298 CSP (ktorý na vec neaplikoval) v zmysle ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu aj bez návrhu, teda ex offio, vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so zmluvou je neprijateľná a v takom prípade súd je povinný uviesť vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky ako bolo dohodnuté. V rozpore s uvedeným súd prvej inštancie sa v odôvodnení vôbec nijako nevysporiadal ani so žalobcom namietanými neprijateľnými podmienkami v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Absolútne nedostatočne a arbitrárne (v závere ods. 34 odôvodnenia preskúmaného rozsudku) iba stroho uvádza, že spracovateľský poplatok bol riadne zmluvnými stranami dojednaný a preto bol žalovaným požadovaný k zaplateniu oprávnene. Hoci súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku formálne cituje ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach, žiadnym spôsobom sa následne s touto otázkou, ani v rozsahu výslovne poukázanom žalobcom, v odôvodnení preskúmaného rozsudku nevysporiadal.

52. Žalobca tiež namietal, že predmetné poisťné zmluvy sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi v podstate z toho dôvodu, že nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla a znenie zmlúv vyhotovil žalovaný, pričom poisťenie sa vzťahovalo na cenu nového vozidla, pričom predmetné vozidlo malo hodnotu iba 19.000,- Eur. Aj s touto námietkou žalobcu sa súd prvej inštancie vysporiadal iba všeobecne a neúplne v cit. ods. 35 odôvodnenia s tým, že poisťné zmluvy ako samostatné právne úkony boli uzatvorené slobodne, nebolo preukázané, že by ich uzatvorenie bolo podmienkou pre poskytnutie úveru a poisťné nemožno zahŕňať do splátky úveru, nakoľko vyplýva zo samostatného právneho úkonu. Aj z

tejto časti iba všeobecného a nekonkrétneho odôvodnenia je zrejmé, že súd sa vôbec nevysporiadal s konkrétnymi tvrdeniami žalobcu, z ktorých vyvodzoval neplatnosť poisťných zmlúv.

53. V písomnej záverečnej reči žalobcu, doručenej súdu prvej inštancie dňa 3.10.2019, teda pred vyhlásením rozsudku dňa 15.10.2019, hoci po vyhlásení dokazovania za skončené na predchádzajúcom pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 17.9.2019, žalobca rozšíril žalobu o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- Eur. V zmysle § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu a to až do momentu vyhlásenia rozsudku vo veci samej, pričom zmenou žaloby v zmysle § 140 ods. 1 CSP je i rozšírenie uplatneného práva. Podľa § 142 ods. 1 CSP súd bol povinný rozhodnúť o prípustnosti zmeny žaloby uznesením, ktoré v danom prípade v zmysle § 142 ods. 2 CSP bolo potrebné doručiť stranám do vlastných rúk. Súd prvej inštancie ale v rozpore s vyššie citovaným o zmene žaloby zákonom predpísaným postupom nerozhodol, čo sám skonštatoval v ods. 43 odôvodnenia preskúmaného rozsudku. Na základe tohto nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie potom ani nie je jednoznačne zrejmé, či žaloba bola zamietnutá aj vo vzťahu k dodatočne uplatnenému nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie, o ktorom pripustení zmeny žaloby súd prvej inštancie nedôvodne nerozhodol.

54. Súd prvej inštancie okrem uvedeného procesne pochybil tiež tým, že napriek tomu, že žalobca v priebehu konania navrhoval vykonanie viacerých dôkazov (napríklad výsluch policajta, ktorý vykonával zápis držiteľa a vlastníka vozidla - č.l. 80, dôkaz o začiatku povolenia žalovaného o poskytovaní spotrebiteľských úverov - č.l. 162, výsluch svedkov U. a T. - č.l. 160, 161), ktoré boli v súlade s ustanovením osobitného § 296 CSP označené žalobcom do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, súd nevykonanie týchto dôkazov v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP nezdôvodnil v odôvodnení preskúmaného rozsudku. V zmysle § 185 CSP súd síce nebol povinný vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy a bolo v jeho právomoci rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov ne/vykoná, avšak nevykonanie dôkazu bol povinný v zmysle § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia riadne zdôvodniť.

55. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Predpokladom na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03).

56. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

57. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

58. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými

rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepostačuje uviesť iba všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých boli tieto skutkové zistenia vyvedené. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

59. Rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie (stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR z 3.12.2015 publikované v Zbierke stanovísk NS SR... 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia priečiacu sa pravidlám logického uvažovania.

60. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozhodnutie prvoinštančného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2, je nepreskúmateľné. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

61. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia s vyššie citovanými teoretickými a právnymi východiskami je zrejmé, že prvoinštančný súd sa danými kritériami neriadil. Z odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie je možné zistiť na základe akých skutočností, úvah, myšlienkových postupov a na základe akého konkrétneho právneho posúdenia o vzťahu k jednotlivým skutočnostiam dospel súd k čisto všeobecnému záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je neplatná a poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov, v nadväznosti na čo na strane žalovaného nevzniklo žiadne bezdôvodné obohatenie, ktoré by bol povinný vydať žalobcovi, v dôsledku čoho súd žalobu ako v celom rozsahu nedôvodnú zamietol.

62. Keďže v danom prípade nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) došlo k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch riadne neodôvodnil ani právne ani vecne, nie dobre možné tento nedostatok napraviť až v konaní pred odvolacím súdom.

63. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

64. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude ďalej postupovať v zmysle vyššie uvedených intencií, po prípadnom doplnení dokazovania, vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP vo všetkých jeho záveroch riadne odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinštančný súd opätovne o náhrade trov konania včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

65. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).